

lige Lovbog § 876, det ungarske Udkast § 987 og vistnok i det væsentlige af engelsk-amerikansk Ret. Her i Landet har den Regel, at en Viljeserklæring uanset Viljesmangel hos den erklærende i Almindelighed er forbindende, naar den, til hvem Erklæringen afgives, var i god Tro, forlængst været anerkendt i Theori og Praksis som paakrævet af Sikkerhedshensyn. Og man har, ligesom fra svensk Side, fundet, at Reglen burde lovfæstes, bl. a. for at afskære ørkesløse Debatter mellem Viljestheori og Tillidstheori og for udadtil at angive, hvorledes dansk og svensk Ret staar til dette i forskellige Retsforfatninger paa forskellig Maade løste Spørgsmaal. Alle den norske Kommissions Medlemmer dele ganske den Opfattelse, som har fundet Udtryk i det danske og det svenske Udkast, men have bl. a. i Betragtning af den mellem norske juridiske Forfattere herskende Strid om Spørgsmaalets rette Løsning ikke fundet det ønskeligt at udtale nogen Lovregel, som de heller ikke have fundet praktisk paakrævet, idet den norske Retspraksis formenes at have afgjort Spørgsmaalet paa samme Maade som det danske og det norske Udkast. Af de ovenfor anførte Grunde har man fra dansk og svensk Side ikke ment at kunne bøje sig for disse Betæneligheder.

Medens det i § 34, 1ste Stykke direkte udtalte er selvfølgelig og gældende Ret overalt, knytter altsaa Hovedinteressen ved Bestemmelsen sig til den ovenfor omtalte indirekte udtalte Regel. At man ikke har udtalt denne direkte, men kun indirekte tilkendegivet, at den gælder i Almindelighed, skyldes Hensynet til Anskuelse om, at den maaske ikke bør være undtagelsesfri. Navnlige med Hensyn til Gayer og Retshandler, hvorved den paagældende paatager sig Forpligtelser, som staa i aabenbart Misforhold til, hvad han derfor erhoder, jfr. § 32, har der været Tvivl, om der ikke uanset den anden Parts gode Tro efter Omstændighederne kunde tillægges Viljesmangel hos den erklærende Betydning, saa at det kun paalægges ham at tilsvare den anden Part Erstatning for

det Tab, denne har lidt ved at stole paa Erklæringen som gyldig, se saaledes Udkastet til borgerlig Lovbog for Ungarn §§ 987 og 993. Ifølge den valgte Affattelse af § 34, 1ste Stykke ere Domstolene ikke ubetinget afskaarne fra at tage Hensyn til Viljesmangelen hos den erklærende, hvor Anvendelsen af Hovedreglen vilde medføre særlig Ubillighed for den erklærende, og dens Fravigelse ikke vilde komme i Strid med det almindelige Sikkerhedshensyn, som motiverer Reglen.

§ 34, 1ste Stykke handler om en af en Person afgiven Viljeserklæring — jfr. herved nedenfor om § 34, 2det Stykke — der ved en Fejlskrift eller anden lignende Fejltagelse fra hans Side, f. Eks. Fortalelse eller Anvendelse af Ord i urigtig Betydning, har faaet et andet Indhold end tilsigtet. Reglen gælder, hvad enten Fejltagelsen var undskyldelig eller ikke. Udenfor Ordene falder det Tilfælde, at en Viljeserklæring er afgiven i Spøg uden tilsvarende retlig Vilje; om Berettigelsen af Reglens analogiske Anvendelse i saadanne Tilfælde, saaledes at Erklæringen er bindende, naar den anden Part var i god Tro, kan der formentlig ikke være nogen Tvivl. Udenfor § 34, 1ste Stykke falder ogsaa den Akcepterklæring, der afgives overfor et undervejs forvansket Telegram uden Tilføjelse af det ankomne Telegrams Indhold, saa at Af-senderen antager, at Akcepten er overensstemmende med det af ham afsendte Tilbud. At Tilbudsgiveren maa forstaa Svaret saaledes, skyldes ikke nogen Fejlskrift eller lignende Fejltagelse fra Svargiverens Side. Det følger af Betragtninger, svarende til dem, paa hvilke Bestemmelsen i § 34, 2det Stykke er grundet, at saadant Svar ikke binder Svargiveren i Overensstemmelse med den oprindelige Affattelse af Tilbudet.

Ej heller omfatter § 34, 1ste Stykke Viljeserklæringer, som stemme med Afgiverens Vilje, men som ere afgivne under Forudsætninger, der vise sig urigtige (Vildfarelse i Bevæggrunden, error in motivis) eller briste. I Lovgivninger, som give Regel for Tilfælde af manglende Vilje